

ΕΛΛΗΝΙΚΗ ΔΗΜΟΚΡΑΤΙΑ

ΥΠΟΥΡΓΕΙΟ ΔΗΜΟΣΙΑΣ ΤΑΞΗΣ ΚΑΙ ΠΡΟΣΤΑΣΙΑΣ ΤΟΥ ΠΟΛΙΤΗ

3^η ΕΙΔΙΚΗ ΕΠΙΤΡΟΠΗ ΠΡΟΣΦΥΓΩΝ

Άρθρων 26 και 32 του ΠΔ 114/2010 & της από 11.06.2012 υπ' αριθμ. 5401/3-359096 απόφασης του Υπουργού Προστασίας του Πολίτη «Σύσταση και συγκρότηση Επιτροπών Προσφυγών του Π.Δ. 114/2010 (Α' 195)» (ΦΕΚ 285/13.06.2012, τ. Υ.Ο.Δ.Δ.)

ΑΠΟΦΑΣΗ - 95/56266

Στο Βύρωνα-Αττικής, στην έδρα των Επιτροπών Προσφυγών (Αλατσάτων κ' Καλλιπόλεως 1), στις 03.09.2012, ημέρα Δευτέρα, μετά την από 23.08.2012 πρόσκληση της Προέδρου της, συνήλθε η 3^η Ειδική Επιτροπή Προσφυγών αποτελούμενη από τους:

- α) Αικατερίνη Πλάκα (του Υπουργείου Εσωτερικών), Πρόεδρο,
 - β) Στυλιανή Περτσινάκη (Εκπρόσωπο της Υ.Α. του Ο.Η.Ε. για τους Πρόσφυγες), ως αναπληρώτρια απόντος του τακτικού μέλους Ερασμίας Ρουμανά
 - γ) Ασημίνα Μαντώ Παπαϊωάννου (Νομικό, επιλεγμένο από τον σχετικό κατάλογο που κατήρτισε η Ε.Ε.Δ.Α.), ως αναπληρώτρια απόντος του τακτικού μέλους Γεωργίας Αραπίδου,
- παρουσία και της Γραμματέως Αστυφύλακα Κωνσταντίνας Αναγνωστοπούλου της Διεύθυνσης Αλλοδαπών / Α.Ε.Α.

Η Επιτροπή συνεδρίασε για να αποφασίσει επί της από 05.04.2007 εμπρόθεσμης προσφυγής του, κατά δήλωσή του, πολίτη Ιράν (επ.) [REDACTED] (ον.) [REDACTED] του [REDACTED] και της [REDACTED] γεν. στις 01.01.1981 στο Ιράν, κατά της υπ' αριθ. 95/56266 από 03.11.2006 απόφασης του Γενικού Γραμματέα του πρώην Υπουργείου Δημόσιας Τάξης, με ημερομηνία επίδοσης 05.04.2007, ο οποίος εμφανίστηκε ενώπιον της Επιτροπής μετά του συνηγόρου του Βασιλείου Κερασιώτη (ΑΜΔΣΑ: 28343).

Η ΕΠΙΤΡΟΠΗ ΛΑΜΒΑΝΟΝΤΑΣ ΥΠΟΨΗ

- α) τις διατάξεις του Ν.Δ. 3989/1959 «Περί κυρώσεως της πολυμερούς Συμβάσεως περί της Νομικής Καταστάσεως των Προσφύγων» (ΦΕΚ 201, τ. Α'), όπως συμπληρώθηκε με τον Α.Ν. 389/1968 «Περί κυρώσεως του Πρωτοκόλλου της Νέας Υόρκης της 31.1.1967 εν σχέσει προς την Νομικήν Κατάστασιν των Προσφύγων» (ΦΕΚ 125, τ. Α'),
- β) τις διατάξεις του Π.Δ. 96/2008 «Προσαρμογή της ελληνικής νομοθεσίας προς τις διατάξεις της Οδηγίας 2004/83/ΕΚ του Συμβουλίου της 26ης Απριλίου 2004 για τη θέσπιση ελάχιστων απαιτήσεων για την αναγνώριση και το καθεστώς των υπηκόων τρίτων χωρών ή των απάτριδων ως προσφύγων ή ως προσώπων που χρήζουν διεθνούς προστασίας για άλλους λόγους (L 304/30.9.2004)» (ΦΕΚ 152, τ. Α'),
- γ) τις διατάξεις του Π.Δ. 114/2010 «Καθιέρωση Ενιαίας διαδικασίας αναγνώρισης σε αλλοδαπούς και ανιθαγενείς του καθεστώτος του πρόσφυγα ή δικαιούχου επικουρικής προστασίας σε συμμόρφωση προς την Οδηγία 2005/85/ΕΚ του Συμβουλίου «σχετικά με τις ελάχιστες προδιαγραφές για τις διαδικασίες με τις οποίες τα κράτη μέλη χορηγούν και ανακαλούν το καθεστώς του πρόσφυγα (L326/13.12.2005)» (ΦΕΚ 195, τ. Α'),

- δ) τις διατάξεις του Ν. 2690/1999 «Κύρωση του Κώδικα Διοικητικής Διαδικασίας και άλλες διατάξεις» (ΦΕΚ 45, τ. Α'),
- ε) τις διατάξεις της από 14.7.2011 υπ' αριθμ. 4000/1/70-α' απόφασης του Υπουργού Προστασίας του Πολίτη «Κανονισμός Λειτουργίας των Επιτροπών Προσφυγών του ΠΔ 114/2010 (Α' 195)» (ΦΕΚ 1725/2.8.2011, τ. Β'),
- στ) την από 11.06.2012 υπ' αριθμ. 5401/3-359096 απόφασης του Υπουργού Προστασίας του Πολίτη «Σύσταση και συγκρότηση Επιτροπών Προσφυγών του Π.Δ. 114/2010 (Α' 195)» (ΦΕΚ 285/13.06.2012, τ. Υ.Ο.Δ.Δ.),
- ζ) το από 25.09.2006 αίτημα ασύλου του προσφεύγοντα,
- η) την υπ' αριθ. 95/56266 από 03.11.2006 απόφαση του Γενικού Γραμματέα του πρώην Υπουργείου Δημόσιας Τάξης, με ημερομηνία επίδοσης 05.04.2007,
- θ) την από 05.04.2007 προσφυγή του προσφεύγοντα,
- ι) την από 03.09.2012 έκθεση προφορικής εξέτασης του προσφεύγοντα,
- ια) το από 05.09.2012 υπόμνημα του προσφεύγοντα ενώπιον της Επιτροπής, και
- ιβ) όλα τα στοιχεία του διοικητικού φακέλου του προσφεύγοντα.

ΣΚΕΦΘΗΚΕ ΣΥΜΦΩΝΑ ΜΕ ΤΟ ΝΟΜΟ

Ι. Διαδικασία

Ο προσφεύγων υπέβαλε αίτημα ασύλου στις 25.09.2006, ζητώντας να αναγνωρισθεί στο πρόσωπό του η ιδιότητα του πρόσφυγα, σύμφωνα με το άρθρο 1 Α της Σύμβασης της Γενεύης του 1951. Κατά την εξέτασή του από την αρμόδια αρχή επί του αιτήματος ασύλου (από 25.09.2006 έκθεση προφορικής εξέτασης αιτούντος άσυλο), ο προσφεύγων, ως προς τους λόγους για τους οποίους εγκατέλειψε τη χώρα καταγωγής του, ανέφερε ότι ο ίδιος και ο αδελφός του ανήκαν σε πολιτική παράταξη που ήταν αντίθετη με το πολιτικό καθεστώς στο Ιράν.

Το αίτημα του προσφεύγοντος, το οποίο εξετάστηκε με την κανονική διαδικασία, απορρίφθηκε με την υπ' αριθμ. 95/56266 από 03.11.2006 απόφαση του Γενικού Γραμματέα του πρώην Υπουργείου Δημόσιας Τάξης με την αιτιολογία ότι στο πρόσωπο του αιτούντος δεν συντρέχουν τα υποκειμενικά και αντικειμενικά στοιχεία του δικαιολογημένου φόβου δίωξης, που είναι απαραίτητα, για να αναγνωρισθεί η ιδιότητα αυτή, σύμφωνα με το άρθρο 1 Α της Σύμβασης της Γενεύης 1951. Ειδικότερα, όπως έγινε δεκτό με την απόφαση, από κανένα αποδεικτικό στοιχείο δεν προκύπτει ότι υπέστη ατομική δίωξη από τις αρχές της χώρας του για λόγους φυλής, θρησκείας, εθνικότητας, κοινωνικής τάξης ή πολιτικών πεποιθήσεων. Επιπλέον, σύμφωνα με την απόφαση, διαφαίνεται ότι εγκατέλειψε τη χώρα του προς αναζήτηση εργασίας και βελτίωση των συνθηκών διαβίωσής του. Τέλος, δεν επέδειξε και δεν παρέδωσε εθνικό διαβατήριο ή άλλο ταξιδιωτικό έγγραφο, από τα οποία να αποδεικνύονται-επιβεβαιώνονται τα στοιχεία ταυτότητάς του.

Η ανωτέρω απόφαση επιδόθηκε στον προσφεύγοντα στις 05.04.2007 και κατά αυτής ο προσφεύγων άσκησε αυθημερόν προσφυγή, με την οποία αιτήθηκε την επανεξέταση της αίτησής του για χορήγηση πολιτικού ασύλου και την αναγνώριση στο πρόσωπό του της ιδιότητας του πρόσφυγα, διότι έχει βάσιμο και δικαιολογημένο φόβο δίωξης στη χώρα καταγωγής του.

Η εξεταζόμενη προσφυγή έχει ασκηθεί εμπροθέσμως και παραδεκτά (άρθρο 3 παρ. 3 του π.δ. 61/1999), και εξετάζεται ως προς την ουσία της σύμφωνα το άρθρο 32 παρ. 1 περ. α' του π.δ. 114/2010.

II. Ισχυρισμοί του προσφεύγοντα κατά τη συζήτηση ενώπιον της Επιτροπής

Κατά την προφορική εξέτασή του ενώπιον της Επιτροπής, η οποία διεξήχθη στην ελληνική γλώσσα, την οποία ο προσφεύγων δήλωσε ότι ομιλεί και κατανοεί επαρκώς, ο προσφεύγων δήλωσε τα κάτωθι προσωπικά στοιχεία: επώνυμο: ██████████ όνομα: ██████████ όνομα πατρός: ██████████, όνομα μητρός: ██████████, ημερομηνία γεννήσεως: 01.01.1981, τόπος γεννήσεως: Ardebil - Ιράν, τόπος διαμονής: Τεχεράνη - Ιράν, υπήκοος: Ιράν, φυλή: Αζέρος, μητρική γλώσσα: Αζερική, θρησκευτικές πεποιθήσεις: Χριστιανός καθολικός υπό κατήχηση, οικογενειακή κατάσταση: άγαμος, γραμματικές γνώσεις: απόφοιτος του Τμήματος Φυσικής Αγωγής του Πανεπιστημίου Τεχεράνης, επάγγελμα στη χώρα καταγωγής: καθηγητής φυσικής αγωγής.

Ακολούθως, ο προσφεύγων ανέπτυξε προφορικά, απαντώντας στις ερωτήσεις των μελών της Επιτροπής, τους λόγους για τους οποίους εγκατέλειψε την χώρα καταγωγής του και αιτήθηκε από τις Ελληνικές Αρχές τη χορήγηση ασύλου. Συγκεκριμένα, ο προσφεύγων προέβαλε τους κάτωθι ισχυρισμούς:

Σε ηλικία 5 ετών μετακόμισε η οικογένειά του στην Τεχεράνη. Ο πατέρας του πέθανε το 1992 και η μητέρα του ζει στην Τεχεράνη. Συνολικά ήταν 12 παιδιά, 7 αγόρια και 5 κορίτσια, αλλά δύο από τις αδελφές του δεν βρίσκονται πλέον εν ζωή. Όλα τα αδέλφια του διαμένουν στην Τεχεράνη πλην του ενός αδελφού του, ο οποίος από το 2006 ζει και εργάζεται στο Manchester της Μεγάλης Βρετανίας. Η οικογενειακή κατάσταση της οικογένειάς του δεν ήταν καλή και δεν είχαν περιουσιακά στοιχεία. Ο προσφεύγων μετά το Λύκειο πήγε στο πανεπιστήμιο και κατά τη διάρκεια των σπουδών του (1999-2003) δούλευε παράλληλα ως ράφτης και ως δάσκαλος φυσικής αγωγής σε Λύκειο. Μετά την αποφοίτησή του από το Πανεπιστήμιο, έδωσε εξετάσεις το 2005 για να προσληφθεί στο Στρατό ως αξιωματικός, αλλά δεν κατέστη δυνατό, καθώς διεγνώσθη με σοβαρό πρόβλημα υγείας, για το οποίο, όπως προκύπτει και από τα στοιχεία του φακέλου, λαμβάνει φαρμακευτική αγωγή. Τον απέλυσαν από το σχολείο όπου δούλευε ως δάσκαλος φυσικής αγωγής, γιατί του έγινε τρεις φορές έγγραφη όχληση από την κεντρική διοίκηση δευτεροβάθμιας εκπαίδευσης να σταματήσει να φοράει φόρμα και να αφήσει γένια, αλλά ο προσφεύγων αρνήθηκε να συμμορφωθεί.

Σχετικά με τους λόγους για τους οποίους έφυγε από τη χώρα καταγωγής του, ο προσφεύγων δήλωσε ότι επειδή είναι ομοφυλόφιλος κινδύνεψε η ζωή του. Σε ηλικία 11 ετών κατάλαβε την ιδιαιτερότητά του και η πρώτη του σχέση ήταν σε ηλικία 15 ετών με έναν γείτονα και συμμαθητή του που κράτησε μέχρι τα 18 του χρόνια. Κατά τη διάρκεια αυτών των 3 χρόνων βλέπονταν κρυφά μία στο σπίτι του προσφεύγοντος και μία στο σπίτι του γείτονά του. Ο προσφεύγων δήλωσε ότι δεν είχε ποτέ σχέση με γυναίκα και ότι από την ενηλικίωσή του και για 7 χρόνια πήγαινε κάθε εβδομάδα στο πάρκο Dāneshjū στην Τεχεράνη, όπου ένιωθε καλύτερα. Τον είχαν πιάσει μαζί με άλλους δύο τρεις φορές στο πάρκο, τους πήγαιναν στο τμήμα και, αφού υπέγραφαν μία υπεύθυνη δήλωση ότι δεν θα ξαναπάνε, τους άφηναν ελεύθερους. Κάποιες φορές έρχονταν μπάσις και σεπάχ στο πάρκο και τους έριχναν σπρέι στα μάτια και τους χτυπούσαν για να φύγουν από εκεί.

Τελευταία φορά που πήγε στο πάρκο ήταν 28 Ιουνίου 2006, όπου συνάντησε στις 11 το βράδυ έναν άνδρα 40-50 ετών που έβλεπε για πρώτη φορά και ο οποίος του πρότεινε να πάνε σε ένα αδιέξοδο δρομάκι με ακατοίκητα σπίτια μπροστά από το πάρκο. Έμειναν περίπου δέκα λεπτά εκεί όταν δύο μηχανές με τέσσερις αστυνομικούς που φορούσαν στολές από Nigoye Entezami σταμάτησαν στο δρομάκι έχοντας αντιληφθεί τι έκανε ο προσφεύγων με τον άλλο κύριο εκεί. Οι αστυνομικοί πήγαν τον προσφεύγοντα στο τμήμα που βρίσκεται εντός του πάρκου βρίζοντάς τον

και χτυπώντας τον, ενώ τον άλλο κύριο, αφού έβαλε κάτι στην τσέπη ενός αστυνομικού, τον άφησαν να φύγει. Στις διαμαρτυρίες του προσφεύγοντα οι αστυνομικοί απάντησαν ότι ο άλλος κύριος είναι παντρεμένος και ότι ο προσφεύγων φταίει που βρίσκεται συνέχεια στο πάρκο. Εξαιτίας των χτυπημάτων από τους αστυνομικούς ο προσφεύγων έχασε την ακοή του από το αριστερό αφτί και, επιπλέον, έχει χτύπημα στο πόδι και την κοιλιακή χώρα από πέτρα που εισχώρησε στο δέρμα, όταν μετά από χτύπημα, ο προσφεύγων έπεσε στο έδαφος.

Στη συνέχεια μετέφεραν τον προσφεύγοντα στο κρατητήριο στο Αστυνομικό Τμήμα της περιοχής Valiasr Jamī, όπου ο προσφεύγων κρατήθηκε για τρεις ημέρες. Την πρώτη ημέρα ο προσφεύγων επικοινωνήσε με τον αδελφό του, ο οποίος έδωσε πολλά λεφτά σε ένα γνωστό του υψηλόβαθμο για να κρατήσει τον φάκελο και να μην τον στείλει στο δικαστήριο. Ο υψηλόβαθμος είπε ότι δεν μπορούσε να μην στείλει τον προσφεύγοντα στο δικαστήριο και την τρίτη ημέρα ο προσφεύγων μεταφέρθηκε από τα κρατητήρια στο δικαστήριο Enghelab. Ο προσφεύγων ισχυρίστηκε ότι τα αδέλφια του είχαν συνεννοηθεί με τον υψηλόβαθμο εν αγνοία του και στο δικαστήριο ήρθε ο αδελφός του με 3-4 φίλους του και άρχισαν να τσακώνονται. Κατά τη διάρκεια του καυγά ο υψηλόβαθμος άνοιξε τις χειροπέδες του προσφεύγοντα και του είπε να πάει τουαλέτα και τότε εκείνος κατάλαβε ότι έπρεπε να φύγει. Βγήκε έξω από το δικαστήριο και έφυγε με τον φίλο του που τον περίμενε με την μηχανή. Ο προσφεύγων ισχυρίστηκε ότι η ημέρα που συνελήφθη ήταν Πέμπτη, 28 Ιουνίου 2006, και ότι η απόδραση έλαβε χώρα 3 ημέρες μετά. Μετά την απόδραση δεν πήγε καθόλου στο σπίτι του, αλλά στο σπίτι του μεγάλου αδελφού του, ο οποίος του είπε να φύγει από τη χώρα γιατί θα τον σκοτώσουν και του έδωσε χρήματα. Ο προσφεύγων έβγαλε πλαστό διαβατήριο και ύστερα από 2 ημέρες έφτασε στο Ουρουμέ. Από εκεί πήγε Κωνσταντινούπολη, όπου έμεινε περίπου 40 ημέρες, στη συνέχεια στη Μυτιλήνη και στις 17 Αυγούστου 2006 έφτασε στην Αθήνα. Μετά την απόδραση ήρθε 2 φορές κλήσεις στο σπίτι για να εμφανιστεί στο δικαστήριο και τη δεύτερη φορά μπήκαν στο σπίτι του για να τον βρουν, αλλά η μητέρα του τους είπε ότι δεν ήταν εκεί, ενώ ο προσφεύγων δήλωσε ότι δεν γνωρίζει αν εκκρεμεί εις βάρος του ένταλμα σύλληψης στο Ιράν.

Σε σχετική ερώτηση της Επιτροπής, ο προσφεύγων απάντησε ότι απαγορεύεται η ομοφυλοφιλία στο Ιράν και, επειδή το καθεστώς είναι ισλαμικό, αν σε πιάσουν η ποινή είναι ο θάνατος. Παλαιότερα η ποινή εκτελούνταν δια λιθοβολισμού, αφού έβαζαν τον ομοφυλόφιλο μέσα στο χώμα μέχρι το λαιμό, ενώ σήμερα η ποινή εκτελείται δια απαγχονισμού για παραδειγματισμό στο κέντρο της πόλης, χωρίς όμως οι αρχές να λένε ότι πρόκειται για ομοφυλόφιλο, αλλά για εγκληματία, για μην γίνονται διαμαρτυρίες στο εξωτερικό. Η τελευταία φορά που επεβλήθη τέτοια ποινή στο Ιράν ήταν πριν από 3 χρόνια, σε δύο παιδιά ηλικίας 17 και 18 ετών που είχαν σχέση.

Πέραν από την ποινική τιμωρία, ο προσφεύγων ανέφερε ότι ο κόσμος στο Ιράν βλέπει τους ομοφυλόφιλους ως εγκληματίες και τους λέει 'ανήθικους' και ότι αν στην εργασία του μάθαιναν τη σεξουαλική του ταυτότητα θα τον απέλυαν. Δεν άφησε να γίνει γνωστή η σεξουαλική του ταυτότητα όσο εργαζόταν ως δάσκαλος και ούτε η οικογένειά του ήξερε κάτι για το σεξουαλικό του προσανατολισμό. Στον αδελφό του αρνήθηκε την ομοφυλοφιλία του όταν έλαβε χώρα το παραπάνω περιστατικό και από τότε δεν μιλάνε, αλλά με την μητέρα του έχει επικοινωνία μέσω τηλεφώνου. Ούτε στη γειτονιά του ήταν γνωστή η σεξουαλική του ταυτότητα, καθώς πήγαινε μόνο στο πάρκο που βρίσκεται στη βόρεια πλευρά της Τεχεράνης. Ο προσφεύγων δήλωσε ότι δεν συμμετείχε στο Ιράν ούτε εδώ στην Ελλάδα σε κάποια ομάδα υπεράσπισης των δικαιωμάτων των ομοφυλοφίλων.

Σχετικά με το σημείο στην από 06.03.2012 έκθεση πραγματογνωμοσύνης της ΜΚΟ «Μετάδραση» όπου αναφέρεται ότι απολύθηκε από τη δουλειά του ως γυμναστής λόγω της σεξουαλικής του ιδιαιτερότητας, ο προσφεύγων διευκρίνισε ότι δεν ισχύει αυτό που αναφέρεται στην πραγματογνωμοσύνη, αλλά ο λόγος απόλυσής του από τη δουλειά ήταν αυτός που ανέφερε ενώπιον της Επιτροπής προηγουμένως. Αντίστοιχα, αναφορικά με το από 25.09.2006 αίτημα ασύλου του, ο προσφεύγων μετέφρασε από τα φαρσί στα ελληνικά τους λόγους για τους οποίους είχε γράψει ότι ζητά πολιτικό άσυλο στην Ελλάδα και οι οποίοι στην αίτηση αναφέρονται ότι είναι «οικογενειακοί», και ισχυρίστηκε ότι δεν μπορούσε να αναφέρει τον αληθινό λόγο γιατί η οικογένειά του δεν γνωρίζει για την ομοφυλοφιλία του και για το πρόβλημα υγείας του και δεν ήθελε να το μάθουν.

Σε ερώτηση της Επιτροπής σχετικά τις θρησκευτικές του πεποιθήσεις, ο προσφεύγων δήλωσε ότι πριν από ένα χρόνο πήρε την απόφαση να γίνει χριστιανός. Διαβάζει τα Ευαγγέλια στα φαρσί και πηγαίνει σε ένα χώρο λατρείας στην πλατεία Μεταξουργείου, Abadi, κάθε Τρίτη για μάθημα, τις Πέμπτες για ερωτήσεις και τις Κυριακές για προσευχή. Περισσότερο πηγαίνει στην εκκλησία τις Κυριακές. Ο προσφεύγων δήλωσε ότι έχει διαβάσει το κοράνι και του προκαλεί φόβο και ότι όσο ήταν στο Ιράν ακολουθούσε το ραμαζάνι και προσευχόταν. Σκέφτεται να βαπτιστεί χριστιανός, αλλά φοβάται τον Αλλάχ, γιατί το κοράνι λέει ότι αν αλλαξοπιστήσει κανείς θα πέσει φωτιά να τον κάψει, αν και αυτό ο ίδιος δεν το πιστεύει εξ ολοκλήρου. Σε σχετική ερώτηση της Επιτροπής, ο προσφεύγων απάντησε ότι τα Ευαγγέλια είναι τρία.

Σχετικά με τη ζωή του στην Ελλάδα, ο προσφεύγων δήλωσε ότι έχει δουλέψει ανασφάλιστος ως ράφτης σε τρεις διαφορετικούς εργοδότες, ότι έχει Α.Φ.Μ, και ότι ζει από το επίδομα υγείας που λαμβάνει μηνιαίως. Νοικιάζει σπίτι και μένει με τον μικρότερο αδελφό του, ο οποίος ήλθε μαζί του στην Ελλάδα το 2006, είναι αυτός που έκανε τη φασαρία με τους φίλους τους στο δικαστήριο την ημέρα της απόδρασης και είναι επίσης αιτών άσυλο. Ο προσφεύγων έχει μία σχέση εδώ και έξι χρόνια με έναν Έλληνα ζωγράφο, με τον οποίο βγαίνουν μαζί έξω καθημερινά, κάνει παρέα μόνο με Έλληνες, και έχει πάρει πιστοποιητικό εκμάθησης της ελληνικής γλώσσας από τη Μετάδραση. Έχει περάσει τις γραπτές εξετάσεις διερμηνείας, αλλά επειδή κόπηκε στα προφορικά, θα ξαναδώσει εξετάσεις για να πάρει πιστοποίηση διερμηνέα. Επίσης, όσον αφορά στο μέλλον του, ο προσφεύγων δήλωσε ότι θέλει να μείνει για πάντα στην Ελλάδα.

Τέλος, στην ερώτηση της Επιτροπής τι πιστεύει ότι θα του συμβεί σε περίπτωση επιστροφής του στο Ιράν, απάντησε ότι όταν φτάσει στο αεροδρόμιο θα τον συλλάβουν, και σε αντίστοιχη ερώτηση σχετικά με το τι θα συναντήσει αν επιστρέψει ως χριστιανός, δήλωσε ότι η ποινή στο Ιράν για τους αλλαξοπιστήσαντες, που τους θεωρούν *mortat* (άθεους), είναι ο θάνατος.

III. Αξιολόγηση και εκτίμηση της αξιοπιστίας των ισχυρισμών του προσφεύγοντος:

1) Εκτίμηση γενικής αξιοπιστίας

Η Επιτροπή κατά την αξιολόγηση της αξιοπιστίας των ισχυρισμών του προσφεύγοντος έλαβε υπόψη τις πληροφορίες για την κατάσταση στο Ιράν, όπως αναφέρονται σε εκθέσεις οργανώσεων προστασίας των δικαιωμάτων του ανθρώπου, κρατών, οργάνων των Ηνωμένων Εθνών και σε ανταποκρίσεις Μέσων Μαζική Ενημέρωσης. Συγκεκριμένα:

- Σχετικά με τον ισχυρισμό του προσφεύγοντος για τον κίνδυνο που διέτρεχε η ζωή του από τις επίσημες στο Ιράν αρχές επειδή είναι ομοφυλόφιλος και για τη μεταχείριση των σεξουαλικών μειονοτήτων στην κοινωνική ζωή:

Στο Ιράν η ερωτική και σεξουαλική επαφή ανάμεσα σε άτομα του ίδιου φύλου είναι παράνομη. Στην από 25.11.2009 αναφορά της οργάνωσης International Gay and Lesbian Human Rights Commission (IGLHRC) αναφέρεται: «Ο ιρανικός νόμος ορίζει ότι στο έγκλημα του σοδομισμού περιλαμβάνεται η σεξουαλική επαφή μεταξύ ατόμων του ίδιου φύλου, η οποία απαγορεύεται. Η ποινή για την επαφή μεταξύ δύο ανδρών, η οποία ονομάζεται Λαβάτ (Lavāt), είναι ο θάνατος, ενώ για την επαφή μεταξύ δύο γυναικών, η οποία ονομάζεται Μοσαεγκέ (Mosaheghe), η ποινή είναι 100 ραπίσματα για τις τρεις πρώτες φορές και θανατική εκτέλεση για την τέταρτη φορά» (βλ. International Gay and Lesbian Human Rights Commission, Iran: *Stop Execution for Sodomy Charges*, 25 November 2009, διαθέσιμο σε: <http://www.iglhrc.org/cgi-bin/iowa/article/takeaction/globalactionalerts/1028.html>). Σύμφωνα με την έκθεση του Human Rights Watch, η οποία δημοσιεύτηκε το Δεκέμβριο του 2010, τα σχετικά με την ομοφυλοφιλία εγκλήματα υπάγονται στην κατηγορία hudud, που σημαίνει ότι η ποινή επιβάλλεται από το νόμο Σαρία (Shari'a) ή αλλιώς νόμο του Ισλάμ, καθώς θεωρείται ότι στις περιπτώσεις τέτοιων εγκλημάτων προσβάλλεται ο θεός. Οι εμπλεκόμενοι σε τέτοια εγκλήματα τιμωρούνται αυστηρά, ακόμη και με την επιβολή της θανατικής ποινής. Ο ισλαμικός ποινικός νόμος του Ιράν ορίζει στα πλαίσια του σοδομισμού, το λαβάτ, ως την τέλεση ερωτικής πράξης ανάμεσα σε άτομα αρσενικού φύλου, ανεξάρτητα από το αν η πράξη περιλαμβάνει διείσδυση ή όχι. Η επιβολή ποινής στον κατηγορούμενο εξαρτάται από την αξιολόγηση της ωριμότητάς του, της πνευματικής του υγείας και της συναίνεσης στην πράξη. Αν όλα τα κριτήρια πληρούνται, τότε οι δύο άντρες τιμωρούνται με θανατική εκτέλεση. Η απόφαση για τον τρόπο της εκτέλεσης ανήκει στη διακριτική ευχέρεια του δικαστή (βλ. Human Rights Watch, "We Are a Buried Generation," *Discrimination and Violence against Sexual Minorities in Iran*, 15 December 2010, σελ. 19, διαθέσιμο σε: <http://www.unhcr.org/refworld/docid/4d0b0efb2.html>).

Οι σχετικές διατάξεις περιλαμβάνονται στο Βιβλίο Δύο του Ποινικού Κώδικα (Haads – ποινές οριζόμενες από το νόμο Shari'a), ο οποίος κυρώθηκε το 1991. Μερικά άρθρα του Βιβλίου Πέντε του Ποινικού Κώδικα αναφέρονται επίσης σε άλλες περιπτώσεις που τιμωρούνται με τις ποινές που προβλέπονται για την ομοφυλοφιλία. Όλο το κείμενο του ιρανικού ποινικού κώδικα είναι διαθέσιμο στην παρακάτω ιστοσελίδα: <http://www.unhcr.org/refworld/pdfid/4d384ae32.pdf>. Τα σχετικά με το σοδομισμό άρθρα βρίσκονται στο Βιβλίο Δύο, Τμήμα 2: «Τιμωρία για Σοδομία», Κεφάλαιο 1: «Ορισμός της Σοδομίας», άρθρα 108-113 και Βιβλίο Δύο, Τμήμα 2: «Τιμωρία για σοδομία», Κεφάλαιο 2: «Τρόποι απόδειξης της σοδομίας ενώπιον του δικαστηρίου», άρθρα 114-126.

Σε έκθεση του 2012 του Human Rights Watch, με τίτλο «Κωδικοποιώντας την Καταπίεση: Εκτίμηση του νέου Ιρανικού Ποινικού Κώδικα», αναφέρεται ότι τον Ιανουάριο του 2012 το Συμβούλιο των Φρουρών (Guardian Council) ενέκρινε το τελικό κείμενο ενός αναθεωρημένου Ποινικού Κώδικα. Ενώ ο Πρόεδρος Mahmoud Ahmadinejad δεν έχει ακόμα μετατρέψει το νομοσχέδιο σε νόμο, Ιρανοί αξιωματούχοι έχουν περιγράψει τις τροποποιήσεις στον Ισλαμικό Ποινικό Κώδικα ως ένα νέο και βελτιωμένο πλαίσιο νόμων, και παραπέμπουν σε αυτές επανειλημμένα ως παράδειγμα της σοβαρής προσπάθειας που κάνει η κυβέρνηση να συμμορφωθεί με τις διεθνείς υποχρεώσεις της όσον αφορά στα ανθρώπινα δικαιώματα. Παρόλα αυτά, πολλές προβληματικές ρυθμίσεις του παλιού Ποινικού Κώδικα παραμένουν ως έχουν, ενώ

κάποιες από τις τροποποιήσεις στην πραγματικότητα αποτελούν αποδυνάμωση των δικαιωμάτων των κατηγορουμένων και των προσώπων που έχουν καταδικαστεί. Σύμφωνα και με τον παλαιό και με το νέο κώδικα, και σε αντίθεση με το διεθνές δίκαιο, τα άτομα που έχουν καταδικαστεί και τους έχει επιβληθεί ποινή για «εγκλήματα κατά του Θεού» (συμπεριλαμβανομένης και της θανατικής ποινής) δεν μπορούν να τύχουν χάρης ή μετριασμό της ποινής τους. Στα εγκλήματα αυτά συμπεριλαμβάνεται και ο σοδομισμός. Όπως ο παλαιός κώδικας, έτσι και ο νέος προβλέπει τη θανατική ποινή για το άτομο που εμπλέκεται σε lavat (σοδομισμός), που ορίζεται ως συναινετικό ή δια της βίας διεισδυτικό σεξ, αλλά σε αντίθεση με τον προηγούμενο κώδικα η επιβολή της θανατικής ποινής εξαρτάται από το εάν ο άντρας ήταν «ενεργητικός» ή «παθητικός» (βλ. Human Rights Watch, *Codifying Repression: An Assessment of Iran's New Penal Code*, August 2012, σελ. 1 & 24-25, διαθέσιμο σε: <http://www.unhcr.org/refworld/docid/50475a5a2.html>).

Σχετικά με την εκτέλεση της θανατικής ποινής σε περιπτώσεις ομοφυλοφιλίας, τα στοιχεία δεν είναι ξεκάθαρα. Είναι εξαιρετικά δύσκολη η συγκέντρωση πληροφοριών για υποθέσεις θανατικής ποινής που αφορούν ομοφυλόφιλους στο σημερινό καταπιεστικό και θεοκρατικό καθεστώς στο Ιράν, όπου ο τύπος λογοκρίνεται αυστηρά και οι δημοσιογράφοι, οι ασκούντες κριτική στο καθεστώς και οι υπερασπιστές ανθρωπίνων δικαιωμάτων συλλαμβάνονται και δίδονται συστηματικά και το θέμα των σχέσεων μεταξύ προσώπων του ίδιου φύλου αποτελεί θρησκευτικό και πολιτικό ταμπού. Οι κατηγορούμενοι σε υποθέσεις σοδομισμού δικάζονται κλεισμένων των θυρών (βλ. United Kingdom: Home Office, *Country of Origin Information Report - Iran*, 28 June 2011, σελ. 168: <http://www.unhcr.org/refworld/docid/4e26ead814.html>). Όπως όμως αναφέρεται στην ανωτέρω έκθεση του Δεκεμβρίου του 2010 του Human Rights Watch, τα τελευταία χρόνια έχει υπάρξει έντονη αντιπαράθεση σχετικά με τον αριθμό των ατόμων που εκτελέστηκαν από το καθεστώς του Ιράν λόγω ομοφυλοφιλίας, για το αν αυτοί που εκτελέστηκαν είχαν εμπλακεί σε συναινετικές σεξουαλικές πράξεις ή εάν πράγματι είχαν προβεί σε σεξουαλικές πράξεις, καθώς και για το αν το ιρανικό κράτος στοχοποιεί ειδικά τους ομοφυλόφιλους για την εκτέλεση της θανατικής ποινής. Ανεξάρτητα όμως από αυτές τις συζητήσεις, γεγονός παραμένει ότι ο ιρανικός νόμος προβλέπει τη θανατική ποινή για περιπτώσεις συναινετικής σεξουαλικής επαφής μεταξύ ατόμων του ίδιου φύλου, ότι αυτή η απειλή εκτέλεσης αφορά όλους τους Ιρανούς που προβαίνουν σε τέτοιες πράξεις και ότι οι σεξουαλικές μειονότητες στο Ιράν επηρεάζονται δυσανάλογα από αυτή τη διακριτική νομοθεσία (βλ. Human Rights Watch, *"We Are a Buried Generation," Discrimination and Violence against Sexual Minorities in Iran*, όπ. π., σελ. 27).

Η πρόσφατη Έκθεση του Ειδικού Εμπειρογνώμονα των Ηνωμένων Εθνών σχετικά με την κατάσταση των ανθρωπίνων δικαιωμάτων στο Ιράν επιβεβαιώνει τη δυσχερή θέση και μεταχείριση των ομοφυλοφίλων στο Ιράν κι εκφράζει σχετική ανησυχία, αναφέροντας τα εξής: «τα μέλη της λεσβιακής, ομοφυλοφιλικής, αμφισεξουαλικής και διεμφυλικής κοινότητας αντιμετωπίζουν κακομεταχείριση, δίωξη και σκληρή τιμωρία καθώς και την παραβίαση βασικών ανθρωπίνων δικαιωμάτων τους, όπως το δικαίωμα στη ζωή. Ο ισχύων Ποινικός Κώδικας ποινικοποιεί τη σύναψη ομοφυλοφιλικών σχέσεων μεταξύ συναινούστων προσώπων, ενώ το άρθρο 109 αναφέρει ότι όλοι οι εμπλεκόμενοι σε ομοφυλοφιλική σεξουαλική πράξη είναι ποινικά υπεύθυνοι και κινδυνεύουν με αυστηρή τιμωρία, συμπεριλαμβανομένης της θανατικής ποινής. Το Σεπτέμβριο του 2011, τρεις άντρες εκτελέστηκαν με βάση τους νόμους περί σοδομισμού. Οι ιρανικές αρχές συχνά εκλαμβάνουν την ομοφυλοφιλία ως ασθένεια, και επιμένουν στην εφαρμογή αυστηρής τιμωρίας για πράξεις εκλαμβανόμενες ως ομοφυλοφιλικής φύσης (...)

Ακτιβιστές και υποστηρικτές των ανθρωπίνων δικαιωμάτων που υπερασπίζονται τα δικαιώματα των λεσβιών, των ομοφυλοφίλων, των αμφισεξουαλικών και των διεμφυλικών προσώπων συχνά εκφοβίζονται και διώκονται από την κυβέρνηση» (βλ. UN Human Rights Council, *Report of the Special Rapporteur on the situation of human rights in the Islamic Republic of Iran*, 6 March 2012, A/HRC/19/66, σελ. 19-20, διαθέσιμο σε: <http://www.unhcr.org/refworld/docid/4f644d482.html>).

Στην τελευταία έκθεση της Διεθνούς Αμνηστίας για την κατάσταση των ανθρωπίνων δικαιωμάτων παγκοσμίως αναφέρεται ότι όσοι κατηγορούνται στο Ιράν για σεξουαλικές πράξεις μεταξύ ομοφύλων εξακολούθησαν και το έτος 2011 να αντιμετωπίζουν παρενοχλήσεις και διώξεις, καθώς και τις δικαστικές ποινές του μαστιγώματος και του θανάτου. Στις 4 Σεπτεμβρίου τρεις άντρες, προσδιοριζόμενοι μόνο από τα αρχικά τους, εκτελέστηκαν στη φυλακή Karoun, στο Ahvaz, στην επαρχία Khuzestan, μετά την καταδίκη τους για «σοδομισμό» (βλ. Amnesty International, *Report 2012 – The State of World's Human Rights*, σελ. 180, διαθέσιμο σε: http://files.amnesty.org/air12/air_2012_full_en.pdf). Η υπόθεση αυτή είναι ιδιαίτερα σημαντική, σύμφωνα με υπερασπιστές ανθρωπίνων δικαιωμάτων, γιατί οι ομοφυλόφιλοι άντρες που οδηγούνται ενώπιον των δικαστηρίων συνήθως κατηγορούνται επισήμως για άλλα εγκλήματα προκειμένου να καταστεί η εκτέλεση πιο αποδεκτή και να αποφευχθεί η προσέλευση της προσοχής της διεθνούς κοινότητας (βλ. The Independent, *Iran executes three men for sodomy*, 7 September 2011, διαθέσιμο σε: <http://www.independent.co.uk/news/world/middle-east/iran-executes-three-men-for-sodomy-2350671.html>). Εξάλλου, τα Ηνωμένα Έθνη εξέφρασαν πρόσφατα την ανησυχία τους για τις συνεχιζόμενες διακρίσεις και συλλήψεις, μεταξύ άλλων και ομοφυλοφίλων, καθώς και την επιβολή της θανατικής ποινής με αβέβαια κριτήρια (βλ. UN News Service, *Iran: UN human rights body concerned over executions and minority rights*, 3 November 2011: <http://www.unhcr.org/refworld/docid/4eb922ac2.html>), ενώ το Ευρωπαϊκό Κοινοβούλιο ήδη από το 2008 έχει αναγνωρίσει σε ψήφισμά του ότι «οι Ιρακινές αρχές συστηματικά υποβάλλουν σε κράτηση, βασανιστήρια και σε εκτέλεση πρόσωπα, ιδιαίτερα ομοφυλόφιλους» (βλ. European Union: European Parliament, *European Parliament resolution on the case of the Iranian citizen Sayyed Mehdi Kazemi*, 13 March 2008, P6_TA(2008)0107, διαθέσιμο σε: <http://www.unhcr.org/refworld/docid/47da75002.html>).

Η προαναφερόμενη πρόσφατη έκθεση του Ηνωμένου Βασιλείου περιλαμβάνει πλήθος αναφορών σχετικών με τη διακριτική και εξευτελιστική μεταχείριση ομοφυλοφίλων στο Ιράν, κυρίως από το κράτος αλλά και σε κοινωνικό επίπεδο (βλ. United Kingdom: Home Office, όπ.π., κεφ.21). Όσον αφορά δε στην εξωτερική του σεξουαλικού προσανατολισμού στο Ιράν, άρθρο του Radio Free Europe/Radio Liberty αναφέρει ότι στο Ιράν το θέμα του σεξ αποτελεί ταμπού και υπάρχει παραπληροφόρηση σχετικά με την ομοφυλοφιλία. Πολλοί Ιρανοί θεωρούν την ομοφυλοφιλία ως αρρώστια. Για μερικούς είναι συνώνυμο της παιδοφιλίας. Σαν αποτέλεσμα οι ομοφυλόφιλοι δεν εξωτερικεύουν τον σεξουαλικό τους προσανατολισμό. Πολλοί καταπιέζουν τα συναισθήματα τους. Υπάρχουν και αναφορές ότι σε κάποιες περιπτώσεις ομοφυλόφιλοι καταφεύγουν σε επεμβάσεις αλλαγής φύλου ή ορμονική θεραπεία για να αποφύγουν τη δίωξη. Μερικοί εξαναγκάζονται από την οικογένειά τους σε γάμο με άτομα του αντίθετου φύλου. Εκτός από τον κίνδυνο συλλήψεων και παρενοχλήσεων, οι ομοφυλόφιλοι αντιμετωπίζουν επίσης προβλήματα συνδεδεμένα με κοινωνικό στιγματισμό προερχόμενο από την οικογένεια, συγγενείς, φίλους και γνωστούς. Στοιχείο της κοινωνικής ζωής των ομοφυλοφίλων στο Ιράν είναι ο φόβος μήπως αποκαλυφθούν οι σεξουαλικές τους προτιμήσεις (βλ. Radio Free Europe/Radio

Liberty, Iran: Persian Gay And Lesbian Activist Urges Tolerance, 17 May 2007, διαθέσιμο σε: <http://www.rferl.org/content/article/1076544.html>).

• Σχετικά με τον ισχυρισμό του προσφεύγοντος ότι σύχναζε στο πάρκο Daneshjū στην Τεχεράνη και για την μεταχείριση που επεφύλασσαν οι ιρανικές αρχές στους ομοφυλόφιλους κατά τη σύλληψή τους σε δημόσιο χώρο:

Σε έκθεση του Συμβουλίου Μετανάστευσης και Ασύλου του Καναδά του έτους 1998 αναφέρεται ότι «υπάρχει ένα πάρκο στην κεντρική Τεχεράνη που ονομάζεται Daneshju (φοιτητής) και το οποίο είναι διάσημο και γνωστό ως μέρος όπου συναντιούνται άντρες οι οποίοι αναζητούν σεξουαλικές σχέσεις με άλλους άντρες [...] Το κοινό και οι δυνάμεις ασφαλείας γνωρίζουν τη φήμη του πάρκου αυτού» (βλ. IRB - Immigration and Refugee Board of Canada, *Update to Responses to Information Requests IRN24789.E of 22 August 1996 and IRN21549.E of 2 October 1995 on the situation of homosexuals, and on whether legal penalties are applied in practice* [IRN28636.E], 11 February, διαθέσιμο σε: http://www.ecoi.net/local link/180929/283512_en.html).

Σχετικά με τη μεταχείριση των ομοφυλόφιλων στο δημόσιο χώρο αναφέρεται ότι η κακοποίηση των σεξουαλικών μειονοτήτων στους δρόμους του Ιράν μπορεί να πάρει τη μορφή λεκτικής βίας και παρενόχλησης μέχρι ξυλοδαρμών, αυθαίρετων συλλήψεων, ακόμα και σεξουαλικών επιθέσεων. Μερικές φορές οι σεξουαλικές μειονότητες οδηγούνται σε κρατητήρια που διαχειρίζονται οι *basij* ή η αστυνομία, γίνεται καταγραφή των στοιχείων τους και υποχρεώνονται να υπογράψουν ένα έγγραφο που ονομάζεται *ta'had* (υπόσχεση), στο οποίο υπόσχονται, για παράδειγμα, να μη συγκεντρώνονται σε συγκεκριμένες περιοχές ή να μη φοράνε *make-up*. Στη συνέχεια αφήνονται ελεύθεροι, αλλά μπορεί να υποβληθούν σε λεκτική παρενόχληση και σωματική επίθεση από τους αστυνομικούς. Μέλη της κοινότητας ΛΟΑΤ (Λεσβίες, Ομοφυλόφιλοι, Αμφισεξουαλικοί και Τρανσεξουαλικοί) αναφέρουν ότι οι περισσότερες αντιπαραθέσεις στο δρόμο προκαλούνται από δύο τακτικές δυνάμεις ασφαλείας: μέλη του Ιρανικού Ισλαμικού στρατού, *basij*, και την εθνική αστυνομική δύναμη, *Niruy-e Entezamiy-e Jomhuriy-e Eslami* (NAJA). Μία εξήγηση που δίνεται για την άσκηση βίας από τις δυνάμεις αυτές εις βάρος των σεξουαλικών μειονοτήτων στο Ιράν είναι το ότι γνωρίζουν ότι τα θύματά τους δεν έχουν πού να στραφούν για προστασία και για απονομή δικαιοσύνης. (βλ. Human Rights Watch, *"We Are a Buried Generation," Discrimination and Violence against Sexual Minorities in Iran*, όπ. π., σελ. 46-47 & 49.)

Η Επιτροπή αξιολόγησε τα ως άνω πραγματικά περιστατικά τα οποία ο προσφεύγων κατέθεσε ενώπιον της και εκτιμά ότι οι ισχυρισμοί του προσφεύγοντος είναι επαρκώς τεκμηριωμένοι και παρουσιάζουν συνοχή και συνεκτικότητα, ενώ ο προσφεύγων υπήρξε ετοιμόλογος και αναλυτικός στις περιγραφές του προσωπικού του ιστορικού και των περιστατικών που τον οδήγησαν να φύγει από τη χώρα καταγωγής του. Συγκεκριμένα, η Επιτροπή δέχεται ότι προσφεύγων είναι ομοφυλόφιλος, ενώ τα όσα ισχυρίζονται ότι ελάμβαναν χώρα στο πάρκο Daneshju της Τεχεράνης, όπου πήγαινε κάθε εβδομάδα για να συναντήσει άλλους άνδρες, καθώς και για τη μεταχείριση που τους επεφύλασσαν οι δυνάμεις ασφαλείας του Ιράν ανταποκρίνονται πλήρως με τις ως άνω διαθέσιμες πληροφορίες. Επίσης, η Επιτροπή δέχεται ότι ο προσφεύγων συνελήφθη στο συγκεκριμένο πάρκο από μέλη της *Niruye Entezami*, οι οποίοι των προπηλάκισαν και άσκησαν σωματική βία εις βάρος του, αφενός γιατί ήταν σαφής στην

παράθεση των σχετικών πληροφοριών και αφετέρου γιατί ο ισχυρισμός αυτός συνάδει με τις ανωτέρω παρατεθείσες πληροφορίες για τη βία που ασκείται στους ομοφυλόφιλους που γίνονται αντιληπτοί σε δημόσιο χώρο. Επιπλέον, η Επιτροπή έλαβε υπόψη της και την από 06.03.2012 πραγματογνωμοσύνη της Μετάδρασης, όπου αναφέρεται ότι ο προσφεύγων υπέστη μη συστηματικό ξυλοδαρμό που οδήγησε σε κώφωση του αριστερού του αυτιού και ουλή στο δέρμα του. Το γεγονός ότι η ημέρα της σύλληψής του, 28 Ιουνίου 2006, ήταν Τετάρτη και όχι Πέμπτη, όπως υποστήριξε ο προσφεύγων, δεν μειώνει την αξιοπιστία του δεδομένου ότι πρόκειται για επουσιώδη αντίφαση, έχει περάσει μακρύ χρονικό διάστημα από όταν το συγκεκριμένο γεγονός έλαβε χώρα, ενώ, σε κάθε περίπτωση, το μετατραυματικό στρες, από το οποίο πάσχει ο προσφεύγων σύμφωνα με την ως άνω πραγματογνωμοσύνη, μπορεί να εξηγήσει μικρής σημασίας αντιφάσεις στη διήγησή του.

Το γεγονός της απόδρασης του προσφεύγοντος από το δικαστήριο παρουσιάζει κάποια σημεία αναληθοφάνειας, δεδομένου ότι ο προσφεύγων ήταν ήδη υπό επιτήρηση ως κρατούμενος, αλλά, καθώς το επίπεδο λεπτομέρειας της αφήγησης ήταν υψηλό και η ιστορία του παρουσιάζει γενικά συνοχή, η Επιτροπή του αναγνωρίζει στο σημείο αυτό το «ευεργέτημα της αμφιβολίας» (βλ. Υπατη Αρμοστεία του ΟΗΕ για τους Πρόσφυγες, *Ερμηνευτικό Σημείωμα: Το βάρος απόδειξης και η αποδεικτική ισχύς των ισχυρισμών κατά την εξέταση των αιτημάτων ασύλου*, Γενεύη, 16.12.1998, σελ. 3, διαθέσιμο σε: <http://www.unhcr.org/cgi-bin/texis/vtx/refworld/rwmain/opensslpdf.pdf?reldoc=y&docid=4ba87dfd2>). Εξίσου δεκτός ως αξιόπιστος γίνεται και ο ισχυρισμός του προσφεύγοντος για τους λόγους για τους οποίους δεν είχε φανερώσει στο οικογενειακό και κοινωνικό του περιβάλλον τον σεξουαλικό του προσανατολισμό, καθώς και για τον τρόπο με τον οποίο αντιμετωπίζονται οι ομοφυλόφιλοι από την ιρανική κοινωνία.

Αναφορικά με τη δήλωση του προσφεύγοντος ότι τελεί υπό κατήχηση για να γίνει χριστιανός καθολικός, η Επιτροπή δεν κατάφερε να αντιμετωπίσει καθολικό χώρο λατρείας στην πλατεία Μεταξουργείου, Abadi, ενώ ο προσφεύγων δεν ήξερε το σωστό αριθμό των Ευαγγελίων μολονότι είχε δηλώσει ότι διαβάζει τα Ευαγγέλια στη γλώσσα φαρσί. Καθώς όμως δήλωσε ότι διαβάζει για τον χριστιανισμό μόνο ένα χρόνο, και πηγαίνει στην εκκλησία κυρίως τις Κυριακές για προσευχή, η Επιτροπή δέχεται ως αξιόπιστο τον ισχυρισμό του προσφεύγοντος ότι τελεί υπό κατήχηση, χωρίς να είναι σίγουρος αν τελικά θα βαπτιστεί χριστιανός καθολικός.

2) Έγιναν δεκτά ως αληθινά τα παρακάτω πραγματικά περιστατικά:

α) Ο προσφεύγων είναι υπήκοος Ιράν, αζερικής εθνικής καταγωγής, β) είναι ομοφυλόφιλος και στη χώρα του σύχναζε σε πάρκο της Τεχεράνης, όπου πήγαιναν και άλλοι ομοφυλόφιλοι, και κάποιες φορές είχε υποστεί παρενοχλήσεις από τις αστυνομικές δυνάμεις, γ) δεν αποκάλυπτε τον σεξουαλικό του προσανατολισμό στο οικογενειακό του περιβάλλον και τον κοινωνικό του περίγυρο λόγω των δυσμενών κοινωνικών συνεπειών που αντιμετωπίζουν οι ομοφυλόφιλοι στο Ιράν και των βαθιά εδραιωμένων αρνητικών στερεοτύπων, δ) το 2005 διεγνώσθη με πρόβλημα υγείας εξαιτίας του οποίου δεν κατάφερε να προσληφθεί στο στρατό, ενώ ακολουθεί φαρμακευτική αγωγή στην Ελλάδα για το πρόβλημα αυτό, όπως προκύπτει από το με αριθμ. πρωτ. 7780/21.12.2011 ιατρικό πιστοποιητικό, ε) τον Ιούνιο του 2006 τον συνέλαβαν στο ως άνω πάρκο και τον χτύπησαν με συνέπεια να υποστεί κώφωση στο αριστερό του αυτί, να έχει ουλή στο δέρμα και να πάσχει μέχρι και σήμερα από μετατραυματικό στρες, στ) τρεις ημέρες μετά τη σύλληψή του απέδρασε, με βοήθεια, από το δικαστήριο που είχε μεταφερθεί και αμέσως

μετά εγκατέλειψε τη χώρα από φόβο για τη ζωή του, ζ) εισήλθε στην Ελλάδα το 2006 και διατηρεί σχέση με έναν Έλληνα πολίτη, και η) τελεί υπό κατήχηση στο χριστιανικό καθολικό δόγμα, χωρίς να είναι σίγουρος αν θα βαπτιστεί χριστιανός.

IV. Υπαγωγή στο άρθρο 1^Α2 της Σύμβασης της Γενεύης του 1951:

Σύμφωνα με το άρθρο 1^Α(2) της Σύμβασης της Γενεύης (όπως κυρώθηκε με το ν.δ. 3989/1959) ο όρος πρόσφυγας εφαρμόζεται σε κάθε πρόσωπο που: «*συνεπεία γεγονότων επελθόντων προς της 1^{ης} Ιανουαρίου 1951 και δεδικοιολογημένου φόβου διώξεως λόγω φυλής, θρησκείας, εθνικότητας, κοινωνικής τάξεως ή πολιτικών πεποιθήσεων ευρίσκεται εκτός της χώρας της οποίας έχει την υπηκοότητα και δεν δύναται ή, λόγω του φόβου τούτου, δεν επιθυμεί να απολαύη της προστασίας της χώρας ταύτης, ή εάν μη έχον υπηκοότητα τινά και ευρισκόμενον συνεπεία τοιούτων γεγονότων εκτός της χώρας της προηγούμενης συνήθους αυτού διαμονής, δεν δύναται ή, λόγω του φόβου τούτου, δεν επιθυμεί να επιστρέψει εις ταύτην*» σε συνδυασμό με άρθρο 1 (2) του Συμπληρωματικού Πρωτοκόλλου του 1967 (όπως κυρώθηκε με τον α.ν. 389 της 26-4/4-6-1968: Περί κυρώσεως του Πρωτοκόλλου της Ν. Υόρκης της 31-1-1967 εν σχέσει προς την Νομικής Κατάστασιν των Προσφύγων) σύμφωνα με το οποίο: «*Προς τον σκοπόν του παρόντος Πρωτοκόλλου, ο όρος «πρόσφυξ» - πλην του ότι αφορά την εφαρμογήν της παραγράφου 3 του παρόντος άρθρου - εννοεί πάν πρόσωπον, το οποίον ανταποκρίνεται εις τον ορισμό, ο οποίος εδόθη υπό του πρώτου άρθρου της Συμβάσεως ωςάν αι λέξεις "συνεπεία γεγονότων επελθόντων προς της 1^{ης} Ιανουαρίου 1951" και αι λέξεις "...κατόπιν τοιούτων γεγονότων" να μην υφίσταντο εις την παράγραφο 2 του Τμήματος Α του πρώτου άρθρου"*».

1) Βάσιμος και δικαιολογημένος φόβος: Το υποκειμενικό στοιχείο του φόβου του προσφεύγοντα στοιχειοθετείται προφανώς, καθώς αυτός εγκατέλειψε τη χώρα του φοβούμενος για την προσωπική του ασφάλεια και ελευθερία μετά τη σύλληψη, κράτηση και μεταφορά του σε ιρανικό δικαστήριο λόγω του σεξουαλικού του προσανατολισμού. Επιπλέον, ο προσφεύγων εξέφρασε απροθυμία επιστροφής στη χώρα καταγωγής του, και λόγω του ότι είναι χριστιανός καθολικός υπό κατήχηση και η ποινή στο Ιράν για την αποστασία από το Ισλάμ είναι ο θάνατος.

Ως προς το αντικειμενικό στοιχείο, είναι αναγκαίο να αξιολογηθούν οι ισχυρισμοί του προσφεύγοντος σε συνδυασμό με τις πληροφορίες για τη χώρα προέλευσης. Παρελθούσα δίωξη συνεκτιμάται ερμηνευτικά ως προς τη στοιχειοθέτηση του φόβου, αλλά η άρνηση εκ νέου υπαγωγής στην έννομη τάξη της χώρας αναφοράς πρέπει να συνδέεται κατά κανόνα με τις παρούσες συνθήκες. Συγκεκριμένα, η εκτίμηση για το αν ο φόβος είναι βάσιμος απαιτεί τη διαπίστωση ότι υπάρχει «εύλογη πιθανότητα» ο φόβος του προσφεύγοντος να πραγματοποιηθεί κατά την επιστροφή του.

1.1.) Σχετικά με το δεύτερο σκέλος του φόβου του προσφεύγοντος, δηλαδή τον κίνδυνο που θα διατρέξει στη χώρα καταγωγής του λόγω των θρησκευτικών του πεποιθήσεων, η Επιτροπή δεν κάνει δεκτό ότι ο προσφεύγων θα διατρέξει, σε περίπτωση επιστροφής του, εύλογα αναμενόμενο κίνδυνο να τεθεί υπό συνθήκες δίωξης λόγω αποστασίας από το Ισλάμ, δεδομένου ότι δεν έχει ακόμα βαπτιστεί και ασπαστεί το χριστιανισμό, δεν γνωρίζει αν θα το πράξει από φόβο προς τον Αλλάχ, ενώ από κανένα στοιχείο δεν προκύπτει ότι ακολουθεί πιστά τις χριστιανικές παραδόσεις. Συνεπώς, η Επιτροπή κρίνει ότι δε συντρέχει βάσιμος και δικαιολογημένος («αντικειμενικός») φόβος δίωξης του προσφεύγοντος βάσει αλλαγής θρησκευτικών πεποιθήσεων (αποστασίας), αφενός επειδή ο δεσμός του με το χριστιανισμό,

όπως ως ανωτέρω εκτέθηκε, είναι ιδιαίτερα αδύναμος, αφετέρου επειδή, από την προφορική εξέταση και σε συνάρτηση με το προσωπικό προφίλ του προσφεύγοντος, δεν προέκυψαν στοιχεία που να φανερώνουν ενδιάθετη κατάσταση (*animus*) ενστερνισμού, έκφρασης, λατρείας του χριστιανισμού, ώστε ενδεχόμενη επιστροφή στη χώρα του να τον εκθέσει σε κίνδυνο ζωής ή σε καταστάσεις κακομεταχείρισης από τις αρχές.

1.2.) Σχετικά με το πρώτο σκέλος του φόβου του προσφεύγοντος, δηλαδή τον κίνδυνο που σχετίζεται με το σεξουαλικό του προσανατολισμού, ο φόβος που εκφράζει ο προσφεύγων είναι αντικειμενικός, γιατί οι ισχυρισμοί του ανταποκρίνονται στις πληροφορίες που αφορούν στην μεταχείριση των ομοφυλοφίλων από τις ιρανικές αρχές όταν διέφυγε στην Ελλάδα φοβούμενος για την προσωπική του ασφάλεια και ελευθερία και έχει ήδη υποστεί κακομεταχείριση, αυθαίρετη σύλληψη και κράτηση για έναν από τους λόγους που απαριθμούνται στη Σύμβαση του 1951 για το Καθεστώς των Προσφύγων (Υπατη Αρμοστεία του ΟΗΕ για τους Πρόσφυγες, *Εγχειρίδιο για τις Διαδικασίες και τα Κριτήρια Καθορισμού του Καθεστώτος των Προσφύγων*, ΣΤ' έκδοση, Αθήνα 2009, παρ. 45, διαθέσιμο σε: <http://www.unhcr.gr/prostasia/nomiki-prostasia.html>).

Όσον αφορά δε την εκτίμηση για τη βασιμότητα του φόβου στο μέλλον, από την ανωτέρω ανάλυση των βασικών σημείων των ισχυρισμών του προσφεύγοντος πιθανολογείται ευλόγως ότι είναι πραγματικός ο κίνδυνος να διωχθεί στο Ιράν. Αφενός δεν έχει συντελεστεί θεμελιώδης μεταβολή των συνθηκών ώστε να θεωρηθεί ότι δεν υπάρχει πραγματικός κίνδυνος μελλοντικής δίωξης του προσφεύγοντος, όπως προκύπτει από τις ανωτέρω παρατεθείσες πηγές (βλ. ανωτέρω III.1) αλλά και από το γεγονός ότι ακόμα και το νομοσχέδιο του νέου Ιρανικού Ποινικού Κώδικα, το οποίο χρησιμοποιείται ως παράδειγμα από τις αρχές για να τονίσουν το σεβασμό της χώρας στις περί ανθρωπίνων δικαιωμάτων υποχρεώσεις της, εξακολουθεί να τιμωρεί με τη θανατική ποινή τις συναινετικές ομοφυλοφιλικές σχέσεις, αν και με διαφοροποιήσεις ως προς το ισχύον νομοθετικό πλαίσιο. Αφετέρου ο προσφεύγων απέδρασε από το δικαστήριο όπου είχε οδηγηθεί και οι ιρανικές αρχές συνέχισαν να τον αναζητούν μετά τη διαφυγή του, με συνέπεια να πιθανολογείται ευλόγως ότι δεν έχουν πάψει οι αρχές της χώρας να ενδιαφέρονται για τη σύλληψή του.

Ακόμα όμως και αν θεωρηθεί ότι δεν εκκρεμεί ένταλμα σύλληψης εναντίον του, γεγονός το οποίο δεν γνώριζε να επιβεβαιώσει ο προσφεύγων, η Επιτροπή θεωρεί ότι με βάση τις πληροφορίες για τη χώρα καταγωγής, είναι προφανής η διακριτική μεταχείριση του ιρανικού κράτους εις βάρος των ομοφυλοφίλων. Επιπλέον και ανεξάρτητα από την εκτέλεση ή μη εκτέλεση της θανατικής ποινής για εγκλήματα σοδομισμού στην πράξη, η με εξαιρετικά δυσανάλογο χαρακτήρα πρόβλεψή της στον ιρανικό ποινικό κώδικα αποτελεί αναμφισβήτητα πραγματική απειλή και αποτελεί επαρκές στοιχείο για τη θεμελίωση του ότι η εκτέλεση της θανατικής ποινής στο Ιράν για το έγκλημα του σοδομισμού ξεπερνά τα όρια της απλής πιθανότητας. Περαιτέρω, η Επιτροπή κρίνει, με δεδομένη την απειλή θανατικής εκτέλεσης ή φυλάκισης, βασανιστηρίων ή απάνθρωπης και εξευτελιστικής μεταχείρισης, ότι η μη εξωτερίκευση του σεξουαλικού προσανατολισμού του προσφεύγοντος προς αποφυγή όλων των παραπάνω, θα αποτελούσε και από μόνης της σοβαρή βλάβη του δικαιώματός στο σεβασμό της ιδιωτικής ζωής και το δικαίωμά του να μην υποστεί διακρίσεις, όπως αυτά κατοχυρώνονται σε συνθήκες για τα ανθρώπινα δικαιώματα, όπως τα άρθρα 17 και 26 του Διεθνούς Συμφώνου για τα Ατομικά και Πολιτικά Δικαιώματα και τα άρθρα 8 και 14 της Ευρωπαϊκής Σύμβασης για τα Ανθρώπινα Δικαιώματα. Συνιστά σοβαρή βλάβη διότι η ενδεχόμενη ανοχή της μη εξωτερίκευσης της σεξουαλικότητας

του, αναμένεται ότι θα ήταν έντονη ψυχολογικά και διαρκής χρονικά. Ανεξάρτητα όμως από αυτό, το βασικό χαρακτηριστικό μιας τέτοιας ανοχής θα ήταν η απόλυτη σύνδεσή της με το φόβο δίωξης. Ως πραγματικός κίνδυνος παραμένει ο κίνδυνος να υποστεί σοβαρή βλάβη στο δικαίωμα στη ζωή ή στην ελευθερία. Επομένως, ο κίνδυνος αυτός θα αποτελούσε την αιτία της ενδεχομένης ανοχής και της πρακτικής διακριτικότητας στις κινήσεις του. Εν προκειμένω, η Επιτροπή λαμβάνοντας υπόψη το προφίλ του προσφεύγοντος, κρίνει όχι μόνο ως μη αναμενόμενο ότι ο προσφεύγων θα ανεχτεί την καταπίεση και μη εξωτερίκευση της σεξουαλικής του ταυτότητας σε μια διαρκή βάση, αλλά περαιτέρω θεωρεί ότι η εξέταση της βασιμότητας του φόβου σε εξάρτηση με το αν ο προσφεύγων δύναται ή όχι να αποφύγει τον κίνδυνο δίωξης υπό συνθήκες αυτοάρνησης και μυστικότητας, δεν ανταποκρίνεται στο πνεύμα της Σύμβασης της Γενεύης. Επομένως η Επιτροπή κρίνει ότι ο κίνδυνος δίωξης με τη μορφή θανατικής εκτέλεσης, βασανιστηρίων ή απάνθρωπης και εξευτελιστικής μεταχείρισης είναι πραγματικός και ο φόβος του προσφεύγοντος βάσιμος και δικαιολογημένος. Η Επιτροπή αποφασίζει ότι πληρούται το αντικειμενικό στοιχείο του φόβου.

2) Δίωξη: Ο κίνδυνος που ο προσφεύγων θα αντιμετωπίσει, σε περίπτωση επιστροφής του στη χώρα προέλευσης, συνίσταται σε κίνδυνο για τη ζωή ή την ελευθερία ή/και τη σωματική ακεραιότητα, αλλά και στον κίνδυνο να υποστεί σοβαρές διακρίσεις και να πληγεί σημαντικά το δικαίωμά του στην ιδιωτική ζωή, περιπτώσεις που συνιστούν αναμφισβήτητα δίωξη με την έννοια της σοβαρής βλάβης.

3) Λόγοι δίωξης: Η δίωξη, από την οποία απειλείται ο προσφεύγων, βασίζεται σε αναφερόμενο στη Σύμβαση της Γενεύης λόγο και συγκεκριμένα ως μέλος κοινωνικής ομάδας με βάση το κοινό εσωτερικό χαρακτηριστικό του σεξουαλικού προσανατολισμού. (Βλ. σχετικά: UN High Commissioner for Refugees, *UNHCR Guidance Note on Refugee Claims Relating to Sexual Orientation and Gender Identity*, 21 November 2008, διαθέσιμο σε: <http://www.unhcr.org/refworld/docid/48abd5660.html>)

4) Δυνατότητα εσωτερικής μετεγκατάστασης: Περαιτέρω, δεν συντρέχει περίπτωση διερεύνησης της δυνατότητας μετεγκατάστασης σε άλλη περιοχή της χώρας καταγωγής, προς αποφυγή του μελλοντικού κινδύνου δίωξης, ειδικότερα διότι, όπως προαναφέρθηκε, ο φορέας δίωξης είναι κρατικός και η εξουσία του εκτείνεται σε όλη τη χώρα (Βλ. σχετικά: ΥΠΑΤΗ ΑΡΜΟΣΤΕΙΑ ΤΟΥ ΟΗΕ ΠΑ ΤΟΥΣ ΠΡΟΣΦΥΓΕΣ, *Κατευθυντήριες Οδηγίες για τη δυνατότητα εγκατάστασης σε άλλη περιοχή της χώρας καταγωγής στα πλαίσια του άρθρου 1 Α (2) της Σύμβασης του 1951 και / ή του Πρωτοκόλλου του 1967 για το Καθεστώς των Προσφύγων*, 23 Ιουλίου 2003, παρ. 13-14, διαθέσιμο σε: <http://www.unhcr.org/cgi-bin/texis/vtx/refworld/rwmain/opendocpdf.pdf?reldoc=y&docid=4714a7fc2>)

5) Συμπέρασμα για την εφαρμογή του ορισμού του πρόσφυγα: Από την αξιολόγηση των ισχυρισμών που προέβαλε ο προσφεύγων ενώπιον της Επιτροπής υπό το φως των πληροφοριών που αφορούν στην κατάσταση που επικρατεί σήμερα στο Ιράν συνάγεται ότι εκφράζει βάσιμο και δικαιολογημένο φόβο να υποστεί δίωξη για έναν από τους λόγους που ορίζει το άρθρο 1 (Α) 2 της Σύμβασης του 1951 για το Καθεστώς των Προσφύγων.

6) Αποκλεισμός από το καθεστώς του πρόσφυγα: Τέλος, από κανένα στοιχείο της υπόθεσης, συμπεριλαμβανομένων των ισχυρισμών του προσφεύγοντος, δεν προκύπτει ότι συντρέχει λόγος εξέτασης των προϋποθέσεων εφαρμογής του άρθρου 1 ΣΤ της Σύμβασης του 1951 για το Καθεστώς των Προσφύγων.

ΓΙΑ ΤΟΥΣ ΛΟΓΟΥΣ ΑΥΤΟΥΣ

Η ΕΠΙΤΡΟΠΗ

Δέχεται τυπικά την υπό κρίση προσφυγή του (επ.) [REDACTED] (ον.) [REDACTED] του [REDACTED] και της [REDACTED], γεννηθέντα στις 01.01.1981.

Δέχεται κατ' ουσίαν την προσφυγή, αναγνωρίζει ομόφωνα στο πρόσωπο του προσφεύγοντος την ιδιότητα του πρόσφυγα και του χορηγεί καθεστώς διεθνούς προστασίας ασύλου.

Γίνεται μνεία στον προσφεύγοντα ότι, σύμφωνα με το άρθρο 24 παρ. 1 του Π.Δ. 96/2008, στον υπήκοο τρίτης χώρας στον οποίο αναγνωρίζεται το καθεστώς του πρόσφυγα χορηγείται άδεια διαμονής πενταετούς διάρκειας, η οποία μετά από αίτηση του ενδιαφερόμενου μπορεί να ανανεωθεί.

Κρίθηκε και αποφασίστηκε σε μυστική συνεδρίαση χωρίς τη παρουσία του προσφεύγοντος στις 03 Σεπτεμβρίου 2012.

Δημοσιεύθηκε στις 22-10-2012.

Η Πρόεδρος
ΠΛΑΚΑ Αικατερίνη

Η Γραμματέας
ΑΝΑΓΝΩΣΤΟΠΟΥΛΟΥ Κων/να

